

ความดีเป็นสิ่งที่มั่นคงและยั่งยืน: นวนิยายแปลจีน พระราชินีพนครีใน สมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี*

Goodness is Enduring Sustainability: Chinese translated Novels by Her Royal Highness Princess Mahachakri Sirindhon*

ณัฐปภัทร์ ชานนธวัฒน์¹, สุภัค มหาวารากอร์² และ ธนาศ เวศร์ภาดา³
Nutupapass Channonthawat, Supak Mahawarakorn and Dhanate Vespada

บทคัดย่อ

บทความฉบับนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษา ลักษณะเด่นด้านแนวคิด เรื่องความดีเป็นสิ่งที่มั่นคงและ ยั่งยืนใน นวนิยายแปลจีน พระราชินีพนครีใน สมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี จำนวน 5 เรื่อง ได้แก่ เรื่อง ฝี่เสื้อ (2552) เมฆเหินน้ำไหล (2555) หมู่บ้านเล็กตระกูลเป่า (2555) นารินครา (2555) และ ตลอดกาลน่านานแคไหน (2557) ผล การศึกษาพบว่านวนิยายแปลจีน พระราชินีพนครีใน สมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี มี เนื้อหาจรรโลงใจ สะท้อนให้เห็นความเปลี่ยนแปลงของ สังคมตามกาลเวลา สิ่งที่ยังคงอยู่ในทุกยุคสมัยคือ ความ ดี นวนิยายทุกเรื่องแสดงให้เห็นคุณค่าของความดีที่อยู่ ข้ามผ่านกาลเวลา ความดีจะทำให้มนุษย์สามารถอยู่ ร่วมกันอย่างมีความสุข นอกจากนี้พระราชินีพนครีใน นวนิยายแปลจีนนี้แสดงถึงพระอัจฉริยภาพของสมเด็จพระ เทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี ในการ เลือกรรนวนิยายอันเป็นสื่อกลางนำเสนอแนวคิดสำคัญ ที่สร้างประโยชน์แก่ปวงชนชาวไทย สร้างความตระหนัก ถึงคุณค่าของความดี สร้างความศรัทธาในการทำ ความดี และเป็นกำลังใจให้ผู้ทำความดีต่อไป

คำสำคัญ : นวนิยายแปลจีน / สมเด็จพระเทพ รัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี / แนวคิด

Abstract

The objective of the study was to examine the uniqueness of thoughts from the Chinese translated Novels called Goodness is Enduring Sustainability by Her Royal Highness Princess Mahachakri Sirindhon, which include "Peeseua", "Makhernnamlai", "Moo banlekdragoonpao", "Nareenakara" and "Dalorgannanan kaenai". The findings indicated that the Chinese translated novels by Her Royal Highness Princess Mahachakri Sirindhon is inspiring and reflect on the society changes through times whilst the goodness remained that same in all ages. This concept appeared in every novel and showed that the value of goodness stayed over time. Goodness makes human be able to stay together peacefully. Furthermore, this Chinese translated literacy shined the remarkable talent of Her Royal Highness Princess Mahachakri Sirindhon in her selection of novels which become a channel to present the important concepts that created the benefits for Thai citizen, enhanced the awareness to create good things and became the willpower for those who initiate good things in the society in the future.

Keywords: Chinese translated novels / Her Royal Highness Princess Mahachakri Sirindhon / concepts

¹ นิสิตหลักสูตรศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาไทย คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

² ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. สาขาวิชาภาษาไทย คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

³ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. สาขาวิชาภาษาไทยเพื่อการสื่อสาร คณะมนุษยศาสตร์และประยุกต์ศิลป์ มหาวิทยาลัยหอการค้าไทย

บทนำ

สมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารีโปรดการอ่าน ใฝ่หาความรู้ และทรงมีพระปรีชาสามารถด้านการประพันธ์ก่อให้เกิดพระราชนิพนธ์ทั้งประเภทร้อยแก้วและร้อยกรองหลากหลายประเภท ตั้งแต่พระเยาว์วัยจำนวนมาก เมื่อพระองค์ทรงสนพระราชหฤทัยในภาษาจีนและจีนวิทยา ก็ทรงศึกษาด้วยพระวิริยะอุตสาหะแม้จะมีพระราชกรณียกิจมาก ทำให้ทรงมีความรู้ความเข้าใจในภาษาจีนและวัฒนธรรมจีนแตกฉานลึกซึ้ง พระปรีชาสามารถด้านศิลปะและวัฒนธรรมได้รับการยอมรับในหมู่ประชาชนชาวไทยและชาวต่างประเทศตลอดมา มหาวิทยาลัยทั้งในประเทศและต่างประเทศหลายแห่งทูลเกล้าฯ ถวายปริญญาคุณวุฒิบัณฑิตกิตติมศักดิ์หรือศาสตราจารย์กิตติมศักดิ์ รวมทั้งศาสตราจารย์พิเศษด้านภาษาจีนหรือจีนวิทยา แสดงให้เห็นพระอัจฉริยภาพของพระองค์ในด้านภาษาจีนและจีนวิทยา พระปรีชาสามารถด้านการประพันธ์กับด้านภาษาจีนและจีนศึกษาก่อให้เกิดนวนิยายแปลจีน พระราชนิพนธ์ในสมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี ดังที่กล่าวถึงใน นารีนครา (2556 : 3) ความว่า

สมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารีทรงใฝ่รู้ โปรดการอ่านเป็นที่ยิ่งเพื่อแสวงหาปัญญา ความรู้ นานา และได้ทรงนำมาประยุกต์ใช้ในการทรงงาน หลากหลายเพื่อส่วนรวม ทรงสนพระราชหฤทัยภาษาจีนและจีนวิทยา เมื่อผสมผสานกับพระอัจฉริยภาพด้านการประพันธ์ได้ผลิตผลเป็นพระราชนิพนธ์แปลด้านวรรณกรรมจีนที่ทรงคุณค่าหลายเรื่อง

นอกจากพระปรีชาสามารถด้านการประพันธ์และความเชี่ยวชาญภาษาจีน สมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารีมีพระวิจรรณญาณในการคัดสรรวรรณกรรมจีนที่ทรงแปล ดังที่ ญาดา อารัมภ์ (2558 : 350) กล่าวถึงการเลือกสรรวรรณกรรมว่า “พระวิจรรณญาณในการเลือกสรรวรรณกรรม มาถ่ายทอดเป็นภาษาไทยเป็นจุดเด่นของพระราชนิพนธ์แปลไม่น้อยไปกว่าพระอัจฉริยภาพด้านภาษา แม้ทุกเรื่องจะมีสาระและแง่คิดประเทืองปัญญา ก็ได้ขาดความเพลิดเพลินจากเนื้อหาและภาษาที่ใช้”

นวนิยายทั้งห้าเรื่องมีการดำเนินเรื่องตั้งแต่สมัยที่มีการปกครองในระบอบคอมมิวนิสต์จนถึงสมัยใหม่ที่เป็นระบบทุนนิยมและบริโภคนิยม สะท้อนให้เห็นความเปลี่ยนแปลงของการเมือง เศรษฐกิจและสภาพสังคมของสาธารณรัฐประชาชนจีนตั้งแต่อดีตเป็นต้นมา ผลจากการเปลี่ยนแปลงส่งผลกระทบถึงวิถีชีวิตและค่านิยมของผู้คน ซึ่งลักษณะดังกล่าวก็ปรากฏให้พบในประเทศไทยเช่นเดียวกัน ความเปลี่ยนแปลงทางการเมือง เศรษฐกิจและสังคม ทำให้มนุษย์ดำรงชีวิตได้อย่างลำบากมากขึ้น มีความขัดแย้งเกิดขึ้น ขาดความสามัคคีและความเห็นอกเห็นใจเพื่อนมนุษย์ด้วยกัน แต่สิ่งที่

ยังคงอยู่ท่ามกลางความเปลี่ยนแปลงของสังคมที่เห็นได้อย่างชัดเจนคือ คุณธรรมความดี ทำให้มนุษย์มีที่พึ่งทางจิตใจ เกิดความสามัคคี คอยดูแลช่วยเหลือซึ่งกันและกัน และทำให้มนุษย์ที่มีความเหมือนและความแตกต่าง ทั้งทางเชื้อชาติ ศาสนา เผ่าพันธุ์ ชั่ววัยและความคิด สามารถอยู่ร่วมกันในสังคมอย่างสงบสุข แสดงให้เห็นคุณค่าของความดีและความศรัทธาในคุณค่าของความดีที่อยู่ข้ามผ่านกาลเวลาแม้ว่าสังคมจะเปลี่ยนแปลงไปเช่นเดียวกับที่สมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี ทรงกล่าวถึงนวนิยายแปลจีนตลอดกาลน่านานแค่นั้น ซึ่งเป็นเหมือนคำถามที่ชวนให้ผู้อ่านคิดพิจารณาว่าคุณค่าความดีจะอยู่ได้อีกนานแค่ไหน ในสภาพสังคมที่เห็นผลประโยชน์และมุ่งเน้นวัตถุเป็นสำคัญ ความว่า

ชื่อเรื่องว่า ตลอดกาลน่านานแค่นั้น อาจเป็นทั้ง “คำถาม” และ “คำตอบ” ที่ผู้เขียนต้องการสื่อกับผู้อ่านในโลกยุคใหม่ ผู้อยู่ในโลกอันมีวัตถุและผลประโยชน์สำคัญเหนืออื่นใด ผู้ที่อยู่ในโลก ยุคใหม่นั้น ย่อมยากจะมีความศรัทธาเชื่อมั่นต่อ “ความดีตลอดกาล” หรือ “ความรักตลอดกาล”

เป็นไปได้ไหมว่า “ตลอดกาล” อันที่จริงนั้น ไม่ว่าจะดำรงอยู่นานแค่ไหน เพียงชั่วครู่หรือชั่วนรีนธร ย่อมเป็นทั้ง “สัจจะ” และ “มายา” ที่มนุษย์ทุกสมัยต้องใคร่ครวญเรียนรู้ด้วยปัญญาไปตลอดกาล (ตลอดกาลน่านานแค่นั้น. 2557 : 5)

นวนิยายแปลจีนปรากฏการนำเสนอแนวคิดเรื่องความดีเป็นสิ่งที่มั่นคงและยั่งยืนทุกเรื่อง แสดงให้เห็นว่า ไม่ว่าในยุคสมัยใด สังคมใด ความดีเป็นสิ่งที่คนในสังคมต้องการและคุณค่าของความดียั่งยืนข้ามผ่านกาลเวลา แนวคิดดังกล่าวเสนอผ่านการกระทำของตัวละครที่เป็นคนดีมีคุณธรรม และยังคงความดีเอาไว้ได้ แม้พบกับความลำบากหรือมีเหตุการณ์กระทบจิตใจเป็นบททดสอบความดี ความดีของตัวละครช่วยสร้างประโยชน์ให้กับผู้คนรอบข้างและสังคมได้มากขึ้น ซึ่งสามารถแบ่งการทำความดีของตัวละครที่ปรากฏเป็น 2 ประเด็น ได้แก่ การทำความดีเพื่อผู้คนรอบข้าง และการทำความดีเพื่อประโยชน์ของสังคมส่วนรวม

1. การทำความดีเพื่อผู้คนรอบข้าง

ในนวนิยายแปลจีนปรากฏการทำความดีที่มั่นคงและยั่งยืนผ่านการกระทำของตัวละครที่มีน้ำใจแบ่งปัน ช่วยเหลือผู้อื่นในยามที่เดือดร้อน ซึ่งแสดงผ่านเหตุการณ์ของตัวละครไปต่าสิ่ง เรื่องตลอดกาลน่านานแค่นั้น ตัวละครมีเจี๊ยและคุณย่า เรื่องนารีนครา และตัวละครเลาจา เรื่องหมู่บ้านเล็กตระกูลเป่า ดังต่อไปนี้

ตัวละครไปต่าสิ่งเป็นเด็กที่มีคุณธรรมเป็นเลิศ ได้รับการยกย่องว่าเป็น “เหรินอี” หมายถึง มีคุณธรรม

เป็นคนดี "ต้นทศวรรษ 1970 ไปทำสิ่งอายุราว 7 หรือ 8 ปี พวกคนแก่ในหมู่บ้านต่างพูดว่าเป็นเด็ก "เหรินอี" (ตลอดกาลณะนาคไหนด. 2557 : 17) ผู้ที่กล่าวว่าไปทำสิ่งเป็นคนดีคือผู้อาวุโสในชุมชน คนรุ่นเก่าที่ยกย่องคุณธรรมความดีเป็นสำคัญกล่าวชื่นชมไปทำสิ่งจึงยืนยันคุณงามความดีของไปทำสิ่งได้ดียิ่ง ในวัยเด็กไปทำสิ่งได้แสดงความดี มีน้ำใจช่วยเหลือผู้คนที่พุ่มห่าหมู่ เช่น ช่วยพยุงคุณย่าจ้าวที่เป็นลมหน้าล้มสาธาณะ ช่วยคุณยายเถาะระโดนทุกวันเป็นต้น ดังตัวอย่างว่า

ไปทำสิ่งเป็นคนดี "เหรินอี" จริงๆ ตอนที่เรียนอยู่ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 คุณย่าจ้าวเป็นลมอยู่ที่ล้มสาธาณะ เขาแบกท่านกลับบ้าน (หรือถ้าจะพูดให้ถูกต้อง เขาประคองคุณย่าจ้าวกลับบ้าน) ตอนที่อยู่ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 เขาก็ช่วยเหลือคุณยายของเราทุกวัน คุณยายของเราใช้ล้มสาธาณะที่ต้องไปนั่งยองๆ ไม่ได้ ท่านจึงต้องถ่ายในกระโถนที่บ้านทุกวัน ตอนนั้นเรายู่กับคุณยายเพราะพ่อแม่ของเราไม่ได้อยู่ในปักกิ่ง (ตลอดกาลณะนาคไหนด. 2557: 18)

เมื่อไปทำสิ่งเติบโตขึ้น คนอีกกลุ่มที่ยอมรับและชื่นชมจิตใจที่งดงามของไปทำสิ่ง คือ ผู้ชายคนรักของไปทำสิ่ง เช่น เขี่ยชินกล่าวยอมรับความดีของไปทำสิ่งจากใจจริง "ผมรู้สึกว่าคุณเป็นคนที่ดีต้องชอบคุณยิ่ง" เขาพูดอย่างซัดเจนและจริงใจ" (ตลอดกาลณะนาคไหนด. 2557 : 71) กวนเฟิงหยู่วพูดถึงความดีของไปทำสิ่งว่า "คุณเป็นคนดีมาก ผมรู้มานานแล้ว" (ตลอดกาลณะนาคไหนด. 2557: 56) จากข้างต้นแสดงให้เห็นว่าไปทำสิ่งยังคงความดีมีคุณธรรมอย่างเสมอต้นเสมอปลาย แม้หลายครั้งจะถูกต่อว่าว่าโง่ ยอมให้คนอื่นเอาเปรียบ หรือไม่ประสบความสำเร็จในความรัก คุณธรรมความดีในจิตใจไปทำสิ่งก็ยังไม่เปลี่ยนแปลง แม้กระทั่งการตัดสินใจเรื่องสำคัญของชีวิตผู้หญิงคือเรื่องการแต่งงาน ไปทำสิ่งตัดสินใจแต่งงานกับกัหวงคนรักเก่าที่เคยทิ้งเธอไปและมีลูกสาวอีกหนึ่งคน เพราะสงสารและอยากที่จะช่วยเหลือ ดังตัวอย่าง

เขาให้ฉันเดาว่าเขาเจออะไรที่ซอกโซฟาตอนที่เขากลับบ้านเมื่อคืนนี้ เขาบอกว่าเจอผ้าเช็ดหน้าเล็กๆ สกปรก ยับยู่ยู่ มีลายดอกไม้ กัหวงคงลืมทิ้งไว้ตอนที่อุ้มเด็กมาหาเขาเมื่อ 2-3 วันก่อน คงเป็นผ้าเช็ดหน้าของเด็ก ลูกของกัหวง ผ้าเช็ดหน้าสกปรกที่เหม็นกลิ่นนมบูดผืนนั้น ทำให้เขาเศร้าไปครึ่งค่อนวัน เขาซักผ้าผืนนั้นจนสะอาด ขณะที่ซักก็คิดถึงสารเด็กหญิง เขาบอกฉันว่าทั้งสองคนพ่อลูกอยู่กันอย่างไรร ทำไมเด็กไม่มีแม่แต่ผ้าเช็ดหน้าสะอาดใช้ เขาบอกว่าเขาทำกับกัหวงอย่างนี้ไม่ได้ กัหวงนำสงสารเหลือเกิน นำสงสารเหลือเกิน นำสงสารเหลือเกิน นำสงสารเหลือเกิน... ไปทำสิ่งพูดแต่

คำว่าน่าสงสารๆๆ เขาว่าคิดแล้วคิดอีกเขาคงปฏิเสธกัหวงไม่ได้ (ตลอดกาลณะนาคไหนด. 2557 : 88-89)

ไปทำสิ่งไม่ได้มีความสัมพันธ์กับลูกสาวของกัหวง แต่ไปทำสิ่งรู้สึกสงสารและคิดถึงชีวิตความเป็นอยู่ของเด็กแปลกหน้า รู้สึกสงสารกัหวงคนรักเก่าที่ไม่ได้มีความสัมพันธ์ในปัจจุบัน ไปทำสิ่งตอบรับคำขอแต่งงานซึ่งจะได้ดูแลชีวิตของกัหวงเก่าและลูกสาวให้ดีขึ้น เหตุการณ์นี้ยืนยันจิตใจที่มีคุณธรรมของไปทำสิ่งได้ดียิ่งตลอดชีวิตของไปทำสิ่งได้ทำความดี ช่วยเหลือผู้อื่นเสมอมา แม้ว่าไปทำสิ่งจะอยู่ในสภาพสังคมที่เจริญก้าวหน้าให้ความสำคัญกับเงินตรา ไปทำสิ่งก็ยังคงเป็นคนดีมีคุณธรรมตลอดชีวิต การสร้างตัวละครไปทำสิ่งในลักษณะนี้แสดงให้เห็นว่าในสังคมสมัยใหม่โหยหาความใกล้ชิดสนิทสนมของคนในชุมชนหรือคนใกล้เคียง การดูแลช่วยเหลือซึ่งกันและกัน และเน้นถึงความยั่งยืนของความดีที่มั่นคงข้ามผ่านกาลเวลา

จิตใจที่มีคุณธรรมทำให้ไปทำสิ่งประสบความสำเร็จในการงาน ทั้งที่ไปทำสิ่งไม่มีคุณสมบัติด้านรูปร่างหน้าตา ซึ่งเป็นคุณสมบัติของผู้ที่ทำงานด้านประชาสัมพันธ์ ดังตัวอย่าง

"เอาเข้าจริงแล้วเขาอยู่ในแถวหน้า ประสบความสำเร็จที่สุดในฝ่ายขาย อะไรที่ทำให้ไปทำสิ่งประสบความสำเร็จแบบนี้ เป็นเพราะ "เหรินอี" คุณสมบัติของเขาตั้งแต่เด็กช่วยให้เขาทำธุรกิจได้ดีขึ้นอย่างนั้นหรือ หรือเป็นเพราะเขาเป็นคนจริงใจ ดีต่อทุกคนอย่างที่อธิบายไม่ได้" (ตลอดกาลณะนาคไหนด. 2557 : 42)

ไปทำสิ่งประสบความสำเร็จในงานด้านฝ่ายขาย เพราะการเป็นคนดี มีคุณธรรม มีความจริงใจและปฏิบัติดีต่อลูกค้า ทำให้ลูกค้าเชื่อใจ และส่งผลให้ไปทำสิ่งประสบความสำเร็จมากกว่าบุคคลอื่นที่ทำงานในอาชีพเดียวกัน แม้จะไม่ได้มีรูปร่างหน้าตาดี มีเสน่ห์ดึงดูดใจ ดังความว่า

"หน้าตาธรรมดาๆ ผมสั้นเส้นหยาบๆ ก้นใหญ่ ย้อยลงมา ทำให้เวลาเดินดูท่าทางอึดอาดพิกล" (ตลอดกาลณะนาคไหนด. 2557 : 42) แสดงให้เห็นว่าความงดงามของผู้หญิงอยู่ที่จิตใจเป็นสำคัญ ไม่ใช่รูปลักษณ์ภายนอก

คุณย่าและมีเจียในเรื่อง นารินครา เป็นตัวละครที่แสดงถึงความดีที่มั่นคงและยั่งยืน กล่าวคือ ทั้งสองประพุดิตนเป็นคนดี มีน้ำใจช่วยเหลือผู้อื่น สร้างประโยชน์แก่ผู้อื่น แม้กาลเวลาผ่านไปทั้งสองยังได้รับความเคารพเชื่อถือจากคนในหมู่บ้านเช่นเดิม คุณย่าเป็นคนที่ยึดถือคุณธรรมตลอดชีวิต เป็นคนใจกว้าง มีน้ำใจ

ช่วยเหลือผู้อื่น คนในชุมชนนับถือให้ความเคารพ “แม่
ผัวอายุ 86 ปีของมีเจียซึ่งใครๆ ก็เคารพ อยู่บนดึกที่
เปิดร้านชำตรงเท่านี้แหละ” (นารีนครา. 2556 : 29)
เผิงซุนหญิงสาวที่รับรู้เรื่องของคุณย่า กล่าวยกย่องชื่น
ชมคุณย่าว่าเป็น “พระโพธิสัตว์กวนอิม” บนโลกมนุษย์
การเปรียบคุณย่าเป็นพระโพธิสัตว์เป็นการยกย่องเชิดชู
มากกว่ามนุษย์ธรรมดา แสดงถึงจิตใจที่บริสุทธิ์เพราะ
ประพตติดีและมีความเมตตากรุณามากกว่าคนทั่วไป ดัง
ความว่า

ตอนเที่ยงวันถัดมา เผิงซุนกลับไปทำงาน
เหมือนเดิมที่ร้านชำตรงเท่าของมีเจียตรงตามเวลา นาง
ข้ามถนนเฉียนจิ้นสาย 5 เผิงซุนเห็นคนแก่มองลงมา
จากหน้าต่าง มองเห็นร่างผอมเกร็งครึ่งตัว ใบหน้าขาว
สะอาด ไม่มียิ้ม แต่ดูมีเมตตา หลังจากเมื่อวานนี้เผิงซุน
เห็นว่าคนแกเป็น พระโพธิสัตว์กวนอิมในโลกมนุษย์
(นารีนครา. 2556 : 119)

มีเจียช่วยเหลือเพื่อนบ้านเสมอมาตั้งแต่อดีต
จนถึงปัจจุบันเพราะยึดถือคติว่า “เพื่อนบ้านที่อยู่ใกล้กัน
ช่วยกันดีกว่าญาติที่อยู่ไกลกัน” (นารีนครา. 2556 :
29) เช่นที่มีเจียรับเผิงซุนเป็นพนักงานชำตรงเท่า
เพราะสงสาร เผิงซุนที่เป็นเพื่อนบ้านมาขอทำงานเป็น
พนักงานชำตรงเท่าที่ร้านของมีเจีย มีเจียดูแลพนักงาน
ในร้านเป็นอย่างดีเสมือนเป็นคนในครอบครัวเดียวกัน มี
เจียมีน้ำดื่มและอาหารที่มีคุณภาพแก่พนักงาน คุณย่า
เองทั้งที่อายุมากแล้วก็ยังคงลงมือทำอาหารด้วยตนเอง
เพราะอยากให้คนในบ้านได้กินอาหารที่อร่อยและมี
ประโยชน์ สำหรับเผิงซุนที่เป็นเพื่อนบ้านได้รับการดูแล
อย่างดีต่างจากลูกจ้างคนอื่น ๆ จากมีเจียและคุณย่า
โดยมีเจียซื้อปืนโตเก็บความร้อนให้เผิงซุน คุณย่าให้เผิง
ซุนทานอาหารที่เธอทำให้เฉพาะคนในครอบครัว ดัง
ตัวอย่าง

มีเจียมีปืนโตเก็บความร้อนได้ใช้ส่วนตัว เมื่อ
เผิงซุนทำงานได้เดือนสองเดือน มีเจียซื้อปืนโต
แบบเดียวกันให้เผิงซุน ทั้งสองมีปืนโตใส่ข้าว 2 ชั้น
เหมือนกัน เกาหนึ่งเป็นสีฟ้าอ่อน เกาหนึ่งเป็น
สีชมพูอ่อน หลังจากที่เผิงซุนได้ปืนโตสีชมพูอ่อนแล้ว
กับข้าวที่กินก็เหมือนมีเจีย มีทั้งเนื้อสัตว์และผัก บางครั้ง
ยังมีอาหารที่แม่ผัวใช้เงินส่วนตัวตัดเพิ่มขึ้นมาอีก เช่น มี
ยอดผักผัดไข่ หรือไม้ก๊ปลาเค็มน้ำแดงชิ้นหนึ่ง เป็นของ
ที่แม่ผัวชอบกินเอง ไม่ใช่ทุกคนที่ชอบกินของแบบนี้ เป็น
ของที่ใช้ หม้อใหญ่ๆ ทำไม่ได้ ที่ทำให้กินเพราะคนแกถือ
ว่าเผิงซุนเป็นเหมือนลูกของแก (นารีนครา. 2556 :
47)

เรื่อง หมู่บ้านเล็กตระกูลเป่า นำเสนอแนวคิด
เรื่องความดีที่มั่นคงและยั่งยืนผ่านตัวละครเลาจ่า ตัว
ละครชายที่มีคุณธรรมเป็นเลิศตั้งแต่เด็ก เหตุการณ์ที่

แสดงให้เห็นว่าเลาจ่าเสียสละและสร้างประโยชน์ให้กับ
คนรอบข้าง มีตั้งแต่เรื่องเล็กจนถึงเรื่องใหญ่ เช่น
เสียสละของตัวเองให้ผู้อื่น ไม่ว่าจะเป็นอย่างไหน ไม่ไป
เรียนหนังสือเพื่อให้พี่ชายได้เรียนต่อ แบ่งอาหารให้ปู่เป่า
ห้า เป็นต้น ยกตัวอย่างตอนที่เลาจ่าชวนปู่เป่าห้ามา
รับประทานอาหารที่บ้าน ความว่า

เลาจ่าไปตัดหญ้าเลี้ยงหมู แต่ปู่เป่าห้าฟันเชือก
ไม่ไหวแล้ว ทุกวันนี้ได้แต่นั่งตากแดดอยู่ที่
ตีนกำแพง พอถึงเที่ยงก็กลับบ้านทำกับข้าว เลาจ่าไม่ให้
เขากลับบ้าน

“มากินข้าวบ้านหนูเถอะ”

ปู่เป่าห้าไม่ปฏิเสธ กินมาหลายวัน พ่อเลาจ่า
พูดที่เล่นที่จริง “แกชวนปู่เป่าห้ามากินทุกวัน
ถ้าบ้านเรามีไม่พอกินจะทำอย่างไร”

เลาจ่าตอบอย่างจริงใจ “หนูก็จะกินขนมเบื้อง
เค็มน้อยลงไปแผ่นหนึ่ง กินข้าวต้มน้อยลงไป
ถ้วยหนึ่ง จะได้ไหม”

พ่อหัวเราะ ลูบลูกชายคนเล็ก

(หมู่บ้านเล็กตระกูลเป่า. 2555 : 117)

พ่อของเลาจ่าแกล้งถามเลาจ่าว่าถ้าที่บ้านไม่มี
อาหารพอกินจะทำอย่างไร เลาจ่าแสดงความเสียสละ
และความมีน้ำใจโดยจะแบ่งปันอาหารส่วนหนึ่งของ
ตนเองให้ปู่เป่าห้า ตัวเองก็ทานน้อยลง อาจจะไม่อิ่มก็ไม่
เป็นไร ตัวอย่างความมีน้ำใจของเลาจ่าแสดงให้เห็นอีกใน
ตอนที่เลาจ่ายกของเล่นของตนให้คู่แข่ง ทำให้คู่แข่งชนะ
เกม เลาจ่าเลยเป็นฝ่ายแพ้ ดังตัวอย่าง

“เลาจ่า ทำไมแกถึงเอา “ซุนพลเต๋า” ของแก
ไปเปลี่ยนให้เจ้าลูกคนรองของเป่าเหรินหย่วนเขา
ทั้งหมดเสียล่ะ” ปู่เป่าห้าถาม

“หนูดูท่ามันจะร้องไห้แล้ว” เลาจ่าตอบ

“แล้วแกไม่เสียใจหรือที่แพ้เขาล่ะ”

“เสียใจสิ”

“แล้วแกยังเปลี่ยนให้เขาหรือ”

“หนูดูท่ามันจะร้องไห้แล้ว” เลาจ่าตอบอีกที

(หมู่บ้านเล็กตระกูลเป่า. 2555 : 91)

เลาจ่าเล่นเกมกับลูกชายคนรองของเป่าเหริน
หย่วน เมื่ออีกฝ่ายกำลังจะแพ้เกม ทำท่าจะร้องไห้ เลา
จ่ารู้สึกสงสารจึงเป็นฝ่ายเสียสละตัวซุนพลเต๋าให้อีกฝ่าย
ทำให้อีกฝ่ายชนะ เลาจ่ารู้สึกเสียใจมากแต่ไม่ยอมเห็น
อีกฝ่ายเสียใจหรือร้องไห้ จากตัวอย่างข้างต้นแสดงให้เห็น
เห็นว่าเลาจ่าเป็นคนดี เสียสละตนเอง คิดถึงความรู้สึก
ของผู้อื่นก่อนความรู้สึกของตนเองเสมอ

เหตุการณ์สำคัญและยิ่งใหญ่ที่แสดงให้เห็นจิตใจที่กล้า
หาญ และเป็นเหตุการณ์ยืนยันในการสร้างความดีอย่าง
แรงกล้าของเลาจ่าคือ การช่วยเหลือปู่เป่าห้าให้พ้นจาก

ภัยน้ำท่วมจนตัวเองต้องเสียชีวิต ความกล้าหาญและความเสียสละของเลาจาทำให้ได้รับการยกย่องสรรเสริญจากคนในหมู่บ้านและคนนอกหมู่บ้าน ดังตัวอย่าง

ทุกคนทอดถอนใจ “ถ้าเลาจาปีนต้นไม้ขึ้นไปก่อนก็ไม่ตายหรอก”

“ถ้าเลาจาวิ่งไปก่อน มันวิ่งได้เร็วกว่าน้ำแน่ๆ”

“ก็แน่สิ เด็กๆ วิ่งเร็ว ลูกชายคนที่สองของข้าวิ่งนำหน้าไปก่อนเราเสียอีก”

“เลาจายอมตายเพื่อปู่เป้าห่า”

“เด็กคนนี่...” เป้าเหยียนทรงซึ่งเคยผ่านการยุทธ์เมื่อก่อนเสียกู่พูดเสียงสั่น ยกหัวแม่โป้งขึ้นสูงมือสั่น

“เด็กคนนี้เป็นตัวอย่างเด็กดี”

(หมู่บ้านเล็กตระกูลเป้า. 2555 : 159)

เลาจาเป็นเด็กจึงมีเรี่ยวแรงและความคล่องตัวมาก ถ้าเลาจาวิ่งหนีน้ำท่วมก่อนก็จะรอดชีวิต แต่เลาจาเสียชีวิตเข้าช่วยเหลือปู่เป้าห่าอย่างกล้าหาญ รอปู่เป้าห่าแล้ววิ่งหนีน้ำท่วมพร้อมกัน ช่วยผลักปู่เป้าห่าขึ้นต้นไม้สูงก่อนตนเอง ปู่เป้าห่าขึ้นต้นไม้สูงพ้นเหนือน้ำได้ แต่เลาจาหนีไม่ทันจึงจมน้ำเสียชีวิต ภัยอันตรายจากน้ำท่วมไม่ได้ทำให้เลาจาจากลัวจนทั้งแนวทางในการทำความดีเพื่อเอาชีวิตรอด เลาจาต้องเสียสละชีวิตของตนเองที่ยังเป็นเด็กแลกกับชีวิตของผู้เฒ่าคนหนึ่ง เป็นความยึดมั่นในอุดมการณ์การทำความดีจนวันตาย แสดงถึงจิตใจที่กล้าหาญเข้มแข็งและความ ตั้งมั่นของเลาจาซึ่งเป็นเพียงเด็กเล็กคนหนึ่ง ความกล้าหาญและความเสียสละของเลาจาได้รับการยกย่องชื่นชมจากทั้งผู้ใหญ่และเด็กในหมู่บ้าน เป้าเหยียนทรงที่เคยเป็นทหารผ่านสนามรบผ่านความเป็นความตายมาก่อน ก็ยังยกย่องชื่นชมจากใจ

2. การทำความดีเพื่อประโยชน์ของสังคมส่วนรวม

ในนวนิยายแปลจินปรางค์ตัวละครที่ทำความดีเพื่อชุมชนและประเทศชาติ มีน้ำใจช่วยเหลือเพื่อนมนุษย์อย่างจริงใจ มีความตั้งมั่นที่จะเสียสละตนเองเพื่อสร้างประโยชน์ให้แก่ส่วนรวม แม้จะต้องเสียสละกระทั่งชีวิตของตนเองก็สามารถทำได้ การทำความดีเพื่อประโยชน์ของสังคมส่วนรวมปรากฏผ่านเหตุการณ์ของตัวละครมีเจี๋ย เรื่อง นารีนครา ตัวละครเลาจา เรื่องหมู่บ้านเล็กตระกูลเป้า ตัวละครเกาเหรินหยุน เรื่องเมฆเห็นน้ำไหล ตัวละครจางซือหยวน เรื่องผีเสื้อ ดังตัวอย่างต่อไปนี้

มีเจี๋ยเป็นเจ้าของร้านชำตรงท่า จะเลือกรับผู้หญิงที่จะมาเป็นพนักงานชำตรงท่าเฉพาะภรรยาและลูกสาวของชาวนาเท่านั้น เพราะมีเจี๋ยต้องการช่วยเหลือคนยากจน เป็นการสร้างประโยชน์ให้กับสังคมส่วนรวม

สร้างรายได้เพิ่มให้กับครอบครัวชาวนาที่ยากจนหลังจากมีเจี๋ยรับเข้ามาทำงานที่ร้านก็จะดูแลอย่างดี ความว่า

เพียงแค่ใช้สายตามองแป็บเดียว เริ่มแต่เห็นลูกค้าเดินเข้ามาคนหนึ่งยื่นรองเท้าหนึ่งออกมา คนงานรับเข้าไปชำตรองเท้าแค่ 2-3 ที ก็ดูออกตั้ง 80-90 เปอร์เซ็นต์แล้วว่า ชัดดีหรือเปล่า ถึงชัดไม่ดี มีเจี๋ยก็ไม่ไล่ออกไปทันที ปล่อยให้ทำต่อจนครบวัน ให้กินอาหาร 2 มื้อ ตีมน้ำแกกฮวยได้ตลอดเวลา ไม่เรียกว่าใจดีแล้วจะเรียกว่าอะไร ผู้หญิงส่วนใหญ่ที่ทำงานล้วนเป็นลูกเมียชาวนาหรือคนงาน มีเจี๋ยถือว่าช่วยคนจน (นารีนครา. 2556 : 24-25)

นอกจากนี้บรรพบุรุษตระกูลมีเจี๋ยล้วนเป็นคนดี มีคุณธรรม มีจิตสาธารณะโดยการใช้ทรัพย์สินส่วนตัวสร้างและพัฒนาเมืองเพื่อประโยชน์ของคนในชุมชน แม้จะเสียชีวิตไปแล้วแต่ความดียังคงอยู่ให้คนรุ่นหลังได้ชื่นชม ดังตัวอย่าง

สองผิวเมียคือมีเจี๋ยและซ่งเจียงเทามีบรรพบุรุษ 3 ชั่วคน ซึ่งคนเก่าๆ ที่อยู่แถวนี้รู้จักดีล้วนแต่เชื่อถือพวกเขา โดยไม่มีข้อสงสัย ไม่ต้องพูดอะไรกันมาก ตามแบบอย่างกระแสนิยมของสังคมปัจจุบัน ถ้าไม่ใช่ร้านของมีเจี๋ย หญิงสาวที่แต่งงานแล้วอย่าง เฟิงซุนจะวิ่งไปทำงานที่ร้านเล็กๆ ร้านไหนช่างถนนสุขถ้าอย่างราบรื่นได้อย่างไร(นารีนครา. 2556 : 83)

หมู่บ้านเล็กตระกูลเป้า เกิดการเปลี่ยนแปลงครั้งใหญ่หลังจากที่เลาจาเสียชีวิต ความกล้าหาญที่ยอมสละชีวิตเพื่อช่วยเหลือปู่เป้าห่าทำให้ผู้ใหญ่ในหมู่บ้านช่วยกันจัดงานศพของเลาจาให้แตกต่างจากงานศพของเด็กทั่วไปมีเสื้อผ้าชุดใหม่และรองเท้าพละให้เลาจาผู้ใหญ่จากหมู่บ้านเดียวกันและผู้ใหญ่จากต่างหมู่บ้านที่ทราบข่าวต่างพร้อมใจมาร่วมงาน ทำให้งานศพของเลาจา มีผู้ใหญ่ร่วมขบวนแห่ศพมากถึง 200 คน

“คนทั้งหมู่บ้านมาร่วมงานศพเขา แม้แต่คนหมู่บ้านอื่นก็ยังมา ทุกคนได้ยืมว่า หมู่บ้านเล็กตระกูลเป้ามีเด็กที่ตายเพื่อช่วยคนแก่รู้ลูกหลานรู้ว่าที่หมู่บ้านเล็กตระกูลเป้ามีเด็กที่มีคุณธรรมน้ำใจประเสริฐ ขบวนแห่ศพมีผู้ใหญ่มากกว่า 200 คนมาร่วมแห่ เดินไปตามทาง” (หมู่บ้านเล็กตระกูลเป้า. 2555 : 162)

แสดงให้เห็นว่าเป็นงานศพที่ยิ่งใหญ่ แม้เป็นเพียงเด็กธรรมดาคนหนึ่งแต่ทุกคนยกย่องนับถือความดีทั้งหมดนี้แสดงให้เห็นแล้วว่าเลาจาเป็นคนที่มีจิตใจงดงาม กล่าวคือ มีความกล้าหาญที่ยิ่งใหญ่ ยึดมั่นที่จะเสียสละตนเองตั้งแต่เรื่องเล็กจนเรื่องใหญ่เพื่อช่วยคนอื่น

ให้พ้นทุกข์ พ้นจากความตาย โดยไม่คิดถึงตนเองซึ่งเป็นความยิ่งใหญ่ที่แม้แต่ผู้ใหญ่ยังไม่สามารถที่จะทำได้ เลาจ่าจึงได้รับการยอมรับและชื่นชมอย่างยิ่งจากบุคคลอื่น ๆ เรื่องราวความกล้าหาญและความเสียสละของเลาจ่าได้รับการเปิดเผยผ่านบทความและหนังสือพิมพ์ โดยเป้าเหรินเหวินเขียนเรื่องเลาจ่าส่งไปยังสำนักพิมพ์ต่างๆ แล้วได้รับความสนใจและได้เผยแพร่ ทำให้ประชาชนที่อยู่ห่างไกลจากหมู่บ้านรู้จักเลาจ่า และเข้ามาเคารพสุสานของเลาจ่าเป็นจำนวนมาก ดังความว่า

หลังจากบทความเผยแพร่ไม่นาน มีนักเรียนชั้นประถมจากหมู่บ้านใกล้เคียง ตำบลใกล้เคียง หรือแม้แต่อำเภอใกล้เคียงมาเข้าคิว แบกเอาพวงหรีดมาวางไว้ที่สุสานของเลาจ่า เมื่อถึงวันทำกิจกรรมร่วมกันของหน่วยเยาวชนแนวหน้า มีการจัดให้สมาชิกเยาวชนมาไว้อาลัย ณ สุสานวีรชนบุรุษรุ่นเยาว์ผู้นี้ และมาปฏิญาณตนว่าจะทำความดีเหมือนเลาจ่า พวงหรีดหลากสีคันต่างๆ นานา วาง ปกคลุมหญ้าอ่อนๆ ที่สุสานกองโตเป็นภูเขา มองไกลๆ เหมือนซาลาเปายักษ์เป็นลายๆ หรือเหมือนเกาะดอกไม้หลากสีในทะเลสีเขียวเวลาพระอาทิตย์ส่องแสง มองดูลานตาไปหมด (หมู่บ้านเล็กตระกูลเป้า. 2555 : 224)

จากตัวอย่างข้างต้นผู้คนจำนวนมากต่างพากันไปเคารพศพเลาจ่า เด็กๆ ทั้งในและนอกหมู่บ้านต่างปฏิญาณตนว่าจะเป็นคนดีเหมือนเลาจ่า ซึ่งสร้างประโยชน์ให้กับสังคมกว้าง สร้างความตระหนักในการทำความดีกับเด็กนักเรียน ความดีของเลาจ่าไม่ได้ส่งผลต่อการสร้างความตระหนักในการทำความดีในใจของผู้คนเท่านั้น ยังส่งผลต่อหมู่บ้านและคนในหมู่บ้านที่เป็นครอบครัวเดียวกันกล่าวคือ คุณธรรมความดีและวีรกรรมที่ยิ่งใหญ่ของเลาจ่าช่วยให้เป้าเหรินเหวินทำ ความฝันที่อยากจะเป็นนักเขียนให้เป็นจริง มีหน่วยงานรัฐเข้ามาดูแลหมู่บ้าน ทำให้ครอบครัวของเลาจ่ามีบ้านหลังใหม่ พี่ชายของเลาจ่าได้งานทำและมีแม่สื่อมาชักชวนแต่งงาน สุสานของเลาจ่าก็แสดงถึงความมั่นคงและยั่งยืนในความดี เดิมสร้างขึ้นจากดินและมีหญ้าคลุมไว้ ซึ่งหลังจากเลาจ่ามีชื่อเสียงแล้ว มีการสร้างสุสานใหม่ด้วย อิฐปูน มีขนาดใหญ่โตและตั้งอยู่กลางหมู่บ้าน มีข้อความสลักไว้ว่า “อยู่ชั่ววันรันดร์” ซึ่งหมายถึง ความดีของเลาจ่าจะอยู่ในความทรงจำของผู้อื่นตลอดไป การสร้างสุสานที่มั่นคงแข็งแรง ขนาดใหญ่และตั้งสง่าอยู่กลางหมู่บ้าน แสดงความยกย่องและความชื่นชมในความดี ให้ความสำคัญกับเลาจ่าและความดีของเขาเป็นประวัติของหมู่บ้านต่อไปอย่างมั่นคงและยั่งยืน

การทำความดีเพื่อประโยชน์ของส่วนรวมยังปรากฏผ่านชีวิตของเกาเหรินหยุน จากเรื่อง เมฆเห็นน้ำไหล เกาเหรินหยุนประกอบอาชีพเป็นอาจารย์มหาวิทยาลัย ทั้งที่อาชีพอาจารย์มหาวิทยาลัยมีรายได้

น้อย ทำให้ครอบครัวของเกาเหรินหยุนอาศัยอยู่อย่างลำบาก เกาเหรินหยุนเสียสละความสุขสบาย อุทิศตนเป็นอาจารย์มหาวิทยาลัยเพื่อสร้างทรัพยากรมนุษย์ที่เป็นประโยชน์ต่อประเทศชาติ ดังความว่า

เกายวนพูด “เรียนจบมหาวิทยาลัยแล้วเป็นอย่างไรละคะ? ไม่เรียนแล้วเป็นอย่างไร? ทุกคนก็ต้องไปหางานหาเงิน พวกที่ไม่ได้เรียนหาเงินได้มากกว่าพวกเราได้ยื่นรัฐบาลประกาศว่า พวกที่มีรายได้ 100 หยวนต่อเดือนอยู่ในเกณฑ์ยากจน ครอบครัวเรามีรองศาสตราจารย์ถึงสองคน แต่เราก็กินต้องใช้เพื่อความอยู่รอดให้พ้นความยากจน ที่วิกี้ยังเป็นชาวดำ ตู้เย็นก็เป็นแบบราคาถูก ๆ เครื่องซักผ้าก็มีอ่างเดียว เครื่องเล่นเทปก็เป็นแบบโบราณ ถึงอย่างนี้พ่อแม่ก็ต้องทำงานตั้งแต่เช้าจดค่ำ”

เกาเหรินหยุนพูด “ทำไมลูกไปคิดแต่เรื่องทำงานเช้าจดเย็น ทำไมไม่คิดว่าพ่อแม่ทำประโยชน์ต่อสังคม ไม่คิดว่าเราสร้างทรัพย์ให้แผ่นดิน ถ้าไม่เข้ามหาวิทยาลัยเราทำแบบนี้ไม่ได้ใช่ไหม” (เมฆเห็นน้ำไหล. 2555 : 57)

เกาเหรินหยุนมีอุดมการณ์ที่จะสร้างประโยชน์แก่ประเทศชาติ จึงเรียนต่อในระดับมหาวิทยาลัยเพื่อประกอบอาชีพอาจารย์ให้ความรู้แก่นักศึกษา ซึ่งเป็นกำลังสำคัญให้ประเทศในอนาคต การเลือกอาชีพอาจารย์มหาวิทยาลัย ทำให้เกาเหรินหยุนต้องเสียสละความสะดวกสบายและเงินทอง รับประทานอาหารอื่น เกาเหรินหยุนและอาจารย์มหาวิทยาลัยคนอื่นต่างก็ทำงานลำบาก เนื่องจากนักศึกษาไม่ทำหน้าที่ของตนเองให้ดี ขาดความรับผิดชอบ คือ ไม่ตั้งใจเรียนหนังสือ ไม่ตั้งใจทำการบ้าน นักศึกษานัดอาจารย์เพื่อทบทวนวิชาแต่ไม่มาตามนัด เพราะไปร่วมงานแต่งงาน และไม่แจ้งยกเลิกนัดกับอาจารย์ นักศึกษาไม่มีความซื่อสัตย์ กล่าวคือนักศึกษาติดสินบนอาจารย์เพื่อให้สอบผ่าน ร่วมอาชีพอาจารย์หลายคนล้มเลิกที่จะยึดมั่นใจอุดมการณ์ แต่เกาเหรินหยุนยังตั้งมั่นที่จะเสียสละ อุทิศตนและรับผิดชอบต่อหน้าที่ของตนได้อย่างดี เช่น ตอนที่หัวหน้าและรองหัวหน้าภาควิชาจึงสั่งให้เกาเหรินหยุนปรับข้อสอบให้ง่ายขึ้น เพราะมีนักศึกษาสอบไม่ผ่าน แต่เกาเหรินหยุนไม่คิดจะปรับข้อสอบ เพราะตั้งใจจะสร้างนักศึกษาที่มีคุณภาพเพื่อประโยชน์ต่อประเทศชาติ ดังความว่า

ตอนค่ำหัวหน้าภาควิชากับรองหัวหน้าภาควิชาที่บ้าน หัวหน้าภาควิชา บอกว่านักศึกษาส่วนใหญ่บ่นว่าข้อสอบยากมากเกินไป พวกนักศึกษาไม่ค่อยพอใจ เกาเหรินหยุนรู้สึกตกใจพูดขึ้นว่า “จริงหรือครับ ข้อสอบส่วนใหญ่ก็เป็นแบบเดียวกับแบบฝึกที่เคยทำแล้ว” หัวหน้าภาควิชา หัวเราะ ทำท่าทางว่าไม่ควรจะพูดอย่างนั้น

รองหัวหน้าภาคพูด “นักศึกษาเดี๋ยวนี้ใจไม่อยู่กับการเรียน ข้อสอบก็ยากไปหน่อยตามความคิดของผม เวลาคุณตรวจงานก็ตรวจปล่อยๆ ไปบ้างเถอะครับที่คุณสอนเป็นวิชาบังคับ ทำให้นักศึกษาสอบตกซ้ำชั้นเป็นจำนวนมากก็ไม่ดี”

เกาเหรินหยุนพูด “แต่ระดับของเขาไม่ถึงระดับมหาวิทยาลัยปี 3 ผมต้องรับผิดชอบต่อนักศึกษา ขณะเดียวกันก็ต้องรับผิดชอบต่อประเทศชาติด้วยใช่ไหมครับ?” (เมฆเหินน้ำไหล. 2555 : 114-115)

การกระทำที่ไม่รับผิดชอบต่อนหน้าที่ของนักศึกษาและเพื่อนร่วมงาน ทำให้เกาเหรินหยุนได้รับผลกระทบทางจิตใจ เขารู้สึกทุกข์ทรมานที่คนรอบตัวไม่ยึดมั่นในความดี การที่เกาเหรินหยุนรู้สึกเจ็บปวดแสดงว่าตัวละครยังคงเป็นคนดี ยึดมั่นในการเสียสละเพื่อผลประโยชน์ส่วนรวม ดังความว่า

คิดว่าเขาไม่สามารถที่จะหมุนไปกับฟันเฟืองของชีวิตยุคปัจจุบันได้ มีอยู่จุดที่พยายามเผชิญหน้ากับชีวิตด้วยจิตใจที่สงบ และชีวิตก็ได้ทำลายความสงบนั้นอย่างไม่มีปราณี ความสงบในใจที่เขาพยายามเพียรบรรลุนั้น เปรียบเสมือนกระจกใสบานใหญ่ที่ถูกขว้างด้วยก้อนหินทุกๆ วัน จนในที่สุดแตกสลาย มันแตกเป็นเสี่ยงๆ จนเกาเหรินหยุนไม่รู้สึกร้าวและเสียใจ มีแต่ความทุกข์ทรมานสุดที่จะพรรณนา (เมฆเหินน้ำไหล. 2555 : 180)

เรื่อง ผีเสื้อ นำเสนอแนวคิดเรื่องความดีเป็นสิ่งที่มั่นคงและยั่งยืนผ่านช่วงชีวิตของจางซือหยวน นักการเมืองที่มีชื่อเสียง เขาตั้งมั่นที่จะสร้างประโยชน์ให้ประเทศชาติ จางซือหยวนเสียสละประโยชน์ส่วนตนทุ่มเทเวลาทั้งหมดให้กับงานอย่างเต็มที่เพื่อประโยชน์ของประชาชนและประเทศชาติ ดังตัวอย่าง

“เขาพยายามใช้สมองทำงานทุกอย่างให้คนนี้ให้ดีที่สุด ไม่ว่าจะทำอะไร ตั้งแต่งานขจัดแมลงสาบไปจนถึงงานจัดตั้งโรงงาน งานในนครนี้บรรลุผลสำเร็จก่อนนครอื่นๆ” (ผีเสื้อ. 2552 : 45)

จางซือหยวนใช้สติปัญญา ให้เวลาทั้งหมดกับงาน ดูแลงานด้วยตนเองตั้งแต่งานขนาดเล็กจนถึงงานขนาดใหญ่เพื่อให้ประชาชนมีคุณภาพชีวิตที่ดีและได้รับประโยชน์สูงสุด

ความตั้งมั่นในการทำความดีเพื่อส่วนรวม ทำให้จางซือหยวนเสียสละเวลาและความสุขสบายของตนเองเพื่อทุ่มเทเวลาทั้งหมดให้กับการทำงาน ดังตัวอย่าง

“ทุกคนงานยุ่ง พวกหัวหน้าแผนกและพวกเสมียนเร่งทำงานล่วงเวลาไม่ได้กลับบ้านหลายวันแล้ว

แม้แต่วันเสาร์ อาทิตย์ วันขึ้นปีใหม่ วันตรุษจีน ก็ต้องทำงาน” (ผีเสื้อ. 2552 : 11)

จางซือหยวนทำงานหนักทุกวัน ไม่มีวันหยุดพักผ่อนเหมือนคนอื่น ไม่สนใจความเหนื่อยยากลำบากใดๆ เสียสละเวลาพักผ่อน เวลาส่วนตัว ทุ่มเทเวลาทั้งหมดเพื่อทำงานให้กับพรรค สร้างประโยชน์ให้กับประชาชนในประเทศชาติ นับเป็นอุดมการณ์ที่ยิ่งใหญ่และจิตใจที่งดงามของจางซือหยวน ดังตัวอย่าง

“เขาก็อุทิศจิตใจพลังงานของเขาทุกคืนทุกวัน เพื่ออุดมการณ์อันยิ่งใหญ่ของพรรค เพื่อภารกิจสำคัญเหมือนกันไม่ใช่หรือ? เขาไม่เคยลืมช่วงปีที่ยากลำบากหรืออุดมการณ์ปฏิวัติอันสูงสุด ซึ่งเขาถือว่าเป็นเกียรติยศไม่ใช่หรือ?” (ผีเสื้อ. 2552 : 58)

ในช่วงหนึ่งของชีวิตจางซือหยวนได้รับความเจ็บปวดแสนสาหัสจากการถูกกล่าวหาว่าเป็นปฏิปักษ์ต่อพรรคการเมืองถึงขั้นทรานและถูกจำคุกเป็นเวลาหลายปี หลังผ่านเหตุการณ์ความวุ่นวายทางการเมือง จางซือหยวนได้รับเชิญให้ไปดำรงตำแหน่งทางการเมืองอีกครั้ง

จางซือหยวนตอบรับคำเชิญจากพรรคการเมือง เดินทางไปสู่เส้นทางที่อาจจะทำให้เขาต้องเจ็บปวด แต่เขายังคงทำหน้าที่อย่างดีที่สุดเพื่อพัฒนาประเทศ ความคิดและการกระทำของจางซือหยวนแสดงให้เห็นแนวคิดเรื่องความดีที่มั่นคงแม้จะเจออุปสรรคที่เป็นบททดสอบก็ไม่หมดศรัทธาในการทำ ความดี

บทสรุป

การนำเสนอแนวคิดความดีเป็นสิ่งที่มั่นคงและยั่งยืนในนวนิยายแปลจีน พระราชนิพนธ์ในสมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี แสดงผ่านชีวิตของตัวละครที่ยึดมั่นในการทำ ความดีตลอดชีวิต การกระทำของตัวละคร ผลตอบรับจากคนรอบข้าง ความเปลี่ยนแปลงของสังคมที่เปลี่ยนไปในทิศทางที่ดีขึ้น และชื่อเรื่องของนวนิยายแปลจีน จากที่กล่าวมาแสดงให้เห็นว่าความดีเป็นสิ่งที่ยั่งยืนและมั่นคงอยู่ข้ามกาลเวลา และยังมีคนที่เห็นถึงคุณค่าของความดี ไม่ว่าจะดำเนินเรื่องอยู่ในช่วงสมัยใด บริบททางสังคมเป็นแบบใด ความดีก็ยังคงเป็นสิ่งสำคัญที่ผู้คนต้องการให้มีในสังคม การทำความดีเกิดขึ้นได้แม้กับเรื่องเล็กน้อย ทั้งเด็กและผู้ใหญ่ ทั้งชายและหญิงก็สามารถทำได้ ความดีจะสร้างประโยชน์สุขให้แก่ตนเอง ผู้คนรอบข้างและประเทศชาติ ทำให้ทุกคนสามารถอยู่ร่วมกันได้อย่างไม่มีปัญหาใหญ่ใดๆ เกิดการช่วยเหลือซึ่งกันและกัน มีปฏิสัมพันธ์ระหว่างมนุษย์ ทำให้เกิดความสามัคคีกลมเกลียว การนำเสนอแนวคิดนี้ยังสร้างความศรัทธาใน

ความดี และเป็นกำลังใจให้คนเชื่อมั่นในการทำความดีต่อไป

พระราชนิพนธ์แปลชุดนี้จึงเป็นเครื่องมือสำคัญในการเป็น “สื่อ” เชื่อมสัมพันธ์มิตรระหว่าง “ประเทศไทย” กับ “สาธารณรัฐประชาชนจีน” ทำให้ประชาชนชาวไทยได้ศึกษาความคิด วัฒนธรรม ขนบธรรมเนียม ประเพณีของชาติอื่นแม้นวนิยายเหล่านี้จะเสนอภาพสังคมจีน แต่ยังสะท้อนถึงสังคมไทยที่ประสบกับการ

เปลี่ยนแปลงทางสังคม วิถีชีวิตและค่านิยม ความขัดแย้งในสังคมเช่นเดียวกัน นวนิยายแปลจีน พระราชนิพนธ์ในสมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี จึงเป็นนวนิยายที่ทำให้ผู้อ่านได้ศึกษาวัฒนธรรมข้ามวัฒนธรรม ข้ามชาติ ข้ามภาษา ที่นำเสนอเนื้อหาสาระที่มีคุณประโยชน์ นอกเหนือจากความบันเทิง

เอกสารอ้างอิง

บทเรียนฉือลี่. (2556). **นารีนครา**. แปลโดย เทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี, สมเด็จพระ. พิมพ์ครั้งที่ 5. กรุงเทพฯ: นานมีบุ๊คส์.
ญาดา อารุณเวช อารัมภีร์. (2558). **รัตนศิลป์**. พิมพ์ครั้งที่ 1. กรุงเทพฯ: บัณฑิต.

เถี่ยหนิง. (2557). **ตลอดกาลนะนานแคไหน**. แปลโดย เทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี, สมเด็จพระ. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ: นานมีบุ๊คส์.

ฟ้งฟ้ง. (2555). **เมฆเห็นน้ำไหล**. แปลโดย เทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี, สมเด็จพระ. พิมพ์ครั้งที่ 18. กรุงเทพฯ: นานมีบุ๊คส์.
หวังอันอี. (2555). **หมู่บ้านเล็กตระกูลเป่า**. แปลโดย เทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี, สมเด็จพระ. พิมพ์ครั้งที่ 1. กรุงเทพฯ: นานมีบุ๊คส์.

หวางเหมิง. (2552). **ผีเสื้อ**. แปลโดย เทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี, สมเด็จพระ. พิมพ์ครั้งที่ 13. กรุงเทพฯ: นานมีบุ๊คส์.